

der svære problemer i hjemmet, og kan man måske ved, at barnet kommer i daginstitution, undgå, at barnet skal anbringes uden for hjemmet, jamen så må det da være så meget vigtigere, end at et andet barn kommer i institution. Når nu der ikke er pladser nok, når nu det er virkeligheden indtil videre, så er det da vigtigere, at det barn, der risikerer en anbringelse, i stedet kommer i daginstitution og dermed måske kan blive hjemme hos mor og far.

Kl. 11.25

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Fru Charlotte Dyremose taler udenom.

Det, vi taler om, er, at fru Charlotte Dyremose har været med til sammen med Dansk Folkeparti og regeringen at gennemføre, at arbejdsløses børn kan sættes bag i køen, og det, fru Charlotte Dyremose så sagde lidt tidligere i et svar til fru Sandy Brinck var løsningen på det, var, at hvis børnene virkelig havde problemer, jamen så kunne man pålægge forældrene, at så skulle de i daginstitution.

Det kan jeg ikke få til at hænge sammen. Jo, jeg kan godt få det til at hænge sammen, hvis det, man ønsker, er et samfund baseret på tvang, kontrol, registrering og stemping, men det er bare ikke sådan et samfund, jeg ønsker; jeg ønsker et samfund, hvor der er plads til alle børn, og hvor man gør noget for at motivere til, at børnene kommer i daginstitution for at kunne lege med andre børn, men bestemt ikke ved at gå ud og gennemføre det med tvang; det mener jeg ikke er nogen god løsning.

Så lige til det her med pasningsgaranti: Jeg kan forstå, at det går De Konservative ind for, men man går ikke så meget ind for det, at man også vil være med til at gennemføre det, og så er det ligesom ikke helt så meget værd, som hvis man rent faktisk stemte for det, vil jeg gerne sige til fru Charlotte Dyremose.

(Kort bemærkning).

Charlotte Dyremose (KF):

Jamen hvis det kun var det, det her forslag handlede om, og der rent faktisk lå en finansiering – en finansiering, som vi kunne leve med – ja, så er det jo en anden situation end et forslag, hvor der er masser af elementer, som vi ikke støtter.

Tilbage til det her med, om man skal bruge tvang: Der må jeg da indrømme, at er vi ude i en situation, hvor vi risikerer en anbringelse – og

jeg går da ud fra, at fru Line Barfod er enig i, at der altså er situationer, hvor vi er nødt til tilmed at tvangs**anbringe** børn – så er det da langt mildere at tvangs**indsætte** dem i den daginstitution.

Nu taler fru Line Barfod igen, som om vi har foreslået, at alle arbejdsløses børn skal stå bagest i køen – det var jo det, jeg netop ankede over over fru Sandy Brinck – og det er ikke det, vi taler om; vi taler om, at der kan være nogle situationer, hvor nogle enkelte børn kan få mulighed for at komme lidt tidligere i institution, og ja, det kan så betyde, at der går en lille smule længere, inden et andet barn kommer i institution, men det betyder på ingen måde, at de børn kommer bagest i køen med det forslag. Det er det, fru Line Barfod må forstå. Det er ikke det, det betyder. Men vi har så samtidig den mulighed, at går det rigtig slemt derhjemme, jamen så kan man sætte barnet ind, og man kan tilmed gøre det på en friplads, så forældrene ikke skal betale for det. Det kan jeg ikke se som værende meget forfærdeligt, det kan jeg kun se som en udstrakt hånd og hjælp til de børn, der har aller mest brug for det.

Formanden:

Tak til fru Charlotte Dyremose. Så er det fru Margrethe Vestager som ordfører.

Margrethe Vestager (RV):

Det Radikale Venstre har med interesse læst SF's beslutningsforslag og havde egentlig ønsket, at det havde været mere opsplittet, sådan at vi kunne diskutere de enkelte dele for sig, og det hænger sammen med vores forståelse af negativ social arv, som også blev defineret af socialministeren i indledningen.

For os er det vigtigt netop at fokusere på, hvad der er den negative sociale arv – det være sig alkoholmisbrug, det være sig narkomani, det være sig manglende tilknytning til arbejdsmarkedet eller anden type af helt marginaliseret position.

De radikale beslutningsforslag, som har været fremsat i denne her samling, er målrettet meget specifikt netop den negative sociale arv. Det er også den tilgang, vi har til de forhandlinger, der er i øjeblikket, om en reform eller en revision af anbringelsesområdet.

Når vi lægger den vinkel på det, er det, fordi vi godt kan lide social arv; vi har ikke noget imod social arv. Tværtimod synes vi, det er et gode, hvis forældrene har vilje og evne til at give deres værdier og deres traditioner videre til de-